

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218343998496/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Da Ladislas ved Visitkort-Scenen havde faaet forhojjet Ærbødighed for Antonius, og da Antonius ikke vilde gaa til Ladislas, kom Ladislas selv en Dag i sin Vogn og hentede Antonius. Og med fanatisk Iver arbejdede Ladislas for Antonius' Koncerter.

De, der kørte i Vogn med Ladislas, erklærede ham for den mest vindende og ligefremme Personlighed. Ladislas gjorde ikke Omstændigheder. Man blændedes af hans ophøjede Frimodighed, saa man i hans Selskab fandt alle sine Forsætter ædle. Og saa følte man, naar man sad i Ladislas' Vogn, at man var *Mænd*.

«Maa jeg gøre Dem et Tilbud?» siger Ladislas, da han en Dag har set Antonius som en blid Erobrer føre en Samtale med en ung Pige, som Ladislas selv anser for et lille, parisisk Under af Utilgængelighed. «De synes jo godt om hende. Jeg betaler Dem, hvad Bortførelsen kan koste. Forlang kun en Sum. Tusind Francs?»

En saadan Kækhed og Rundhaandethed – utilstedelig i en moralsk Verdensorden, men saa forfriskende mellem Mænd.

Men Antonius rynkede Brynene en Smule som den første Aften i Kaféen. Saa smilte han med sit uimodsigeligste Smil.

«De besidder en aldeles overlegen Uforsømmethed, Ladislas. Jeg paaskønner Deres Offervillighed. Men jeg kan ikke modtage Deres Tilbud!»

Bag efter skildrede Antonius mig med Selvironi denne Scene: det havde blot moret Ladislas at friste ham og gøre Løjer med hans nordiske Dyd. Antonius lo og sagde, at han nu snart følte sig til Mode som en provinsiel Bedstemo'er, der for første Gang sover i Gæsteseng i Overdaadighedens Hus.

Ladislas og Antonius spiste Frokost sammen, drak dus og talte om Violinkoncert. Men en Aften, da Antonius kom op til Ladislas, blev han det tilfældige Vidne til en Samtale mellem denne Sejerherre og hans nye Erobring, Digterfruen.

Han hørte, hvorledes Ladislas i Naboværelset med Kulde og Lige-gyldighed forlangte nogle Pengesummer af hende, som hun grædende paastod, at hun ikke kunde skaffe til Veje.

(*Jærnbaneaktier, Panama* – kaldte Antonius det.)

Ladislas rettesatte den elskede med Selvretfærdighed, kaldte hende et Barn, et lille Guds Ord, en sentimental Gaas, indtil hun atter græ-